

[Erling Olsen]

Jeg vil godt gøre en enkelt teknisk bemærkning. Når vi har lavet Statens Uddannelsesstøtte om til en selvejende institution, er hovedformålet at undgå de forstyrrelser, der kunne ske i statsregnskabet, hvis vi flyttede alle de lån, der nu var ydet af bankerne, over til staten. Men denne selvejende institution er det tanken at lade sekretariatsbetjene af Undervisningsministeriet, således at vi ikke på nogen måde skaber ændringer i forholdene for de mennesker, der er ansat i Statens Uddannelsesstøtte.

Lad mig dernæst sige, at dette forslag på kort sigt koster 690 mill. kr. og på længere sigt en god milliard kroner. Det er naturligvis en betydelig statsfinansiell belastning.

Vi fremsatte tidligere et forslag, der var statsfinansielt neutralt, men det blev afvist to gange, og når man ikke ville tage den hånd, vi rakte ud her, følte vi, at vi skyldte de uddannelsessøgende at få dem ud af renteslavet ved de statsgaranterede banklån, få erhvervsarbejdet nedbragt og få gennemført en forhøjelse af rådighedsbeløbet, og så var der ikke andet at gøre end at tage forslaget i den radikale udformning; vi går så også ud fra, at de Radikale vil hjælpe den næste regering – som jeg regner med at vi selv kommer til at deltage i – med at skaffe de fornødne penge dertil.

Der er en ting, vi ikke har løst ved dette forlig, og det er spørgsmålet om gældssanering. Det er kolossalt vigtigt. Det arbejder vi meget på, og det er min bestemte opfattelse, at vi skal have og også vil få den sag til side inden sommerferien. Nu har vi ved den nye ordning fået forhindret, at folk bliver så gældbundne, som de er blevet tidligere, men der er en masse mennesker, der er virkelig ulykkeligt stillede, og som har krav på hurtig hjælp. Det bliver vores første og største opgave herefter at få det klaret inden sommerferien.

Connie Hedegaard (KF):

Da regeringen fremsatte sit forslag til en SU-reform, syntes vi i Det Konservative Folkeparti, at det var et godt forslag. Det var et forslag, der baserede sig på Knud Larsen-udvalgets principper. Det indeholdt nogle reelle økonomiske forbedringer, det medførte en markant større retfærdighed over for alle studerende, idet egenindtægten var forøget,

der var en hensigtserklæring om at få afskaffet forældreafhængigheden, der var renteletelse på studielåne, der var en befordringsordning, osv. osv.

Det Konservative Folkeparti havde ingen problemer, endsiges dårlig samvittighed over at præsentere et sådant forslag for de studerende. Bagklogt kunne man selvfølgelig sige, at det var naivt at tro, at man kunne lave et ansvarligt forlig med Socialdemokratiet og SF. Selvfølgelig skulle heller ikke SU blive prøvestenen for den såkaldt nye ansvarlige linje, som disse partier ellers forsøger at præsentere sig med, især ikke i et valgår. Det var nok utilgiveligt dumt, at den tanke overhovedt kunne strejfe os i regeringspartierne.

Men så troede vi jo, at vi kunne regne med de Radikales realitetssans, men de kunne altså ikke stå for fristelsen til at tage alle laurbærrene selv for SU-reformen. De Radikales eget forslag skulle vedtages.

Nok så meget som med det økonomiske har vi imidlertid problemer med, at reformelementet i det, man nu vedtager, er utrolig tyndt. Der er jo stort set kun tale om en videreførelse af det gældende system, blot på et højere niveau.

Vi under bestemte de studerende nogle rimelige økonomiske vilkår, men at udskrive en milliardregning uden reelt at ændre ved principperne for SU, f.eks. ved at koncentrere den til rådighed værende stipendiemængde om de første studieår, ser vi ikke den store visdom i. Og ærlig talt tror jeg heller ikke, at de studerende er mere idiotiske end andre befolkningsgrupper. De studerende ved faktisk godt, at dansk økonomi er skrøbelig, og at nye milliardudgifter ikke ligefrem er det, der er mest brug for.

I øvrigt er det da bemærkelsesværdigt, at samme dag som Socialdemokratiet og SF stiller en forespørgsel om manglende eksport og grundlæggende problemer i dansk økonomi, stemmer man for denne milliardudskrivning.

Ikke mindst i betragtning af, at Socialdemokratiets eget forslag var udgiftsneutralt, kunne man da have forventet, at partiet i det mindste ville støtte regeringens og ikke de Radikales forslag.

Vi synes, det er skuffende, at Socialdemokratiet så kynisk udskriver regninger, åbenbart i sikker forvisning om, at det aldrig nogen sinde kommer til at overtage ansvaret for